

Dr. Fürst Lászlót, a jogi irodalom fiatal, kitünő munkását a Baumgarten-alap igazgatótanácsa 1000 pengő jutalomban részesítette. A nemeslelkű alapítóval kongeniális bírálóbizottság a magyar jogászság külön háláját és elismerését érdemelte ki azaz, hogy a jogtudományt is bevonta ama termőföld körébe, amelynek legsikerültebb gyümölcsei közül kutatja a legjavát. Dr. Fürst Lászlónak a Polgári Jogban is több cikke látott már napvilágot. E jelentős sikere bizonyára újabb ösztönzésül fog részére szolgálni.

Részvényjogi vita a Jogászegyletben. Szász Béla volt igazságügyi államtitkárnak, a Magyar Jogászegylet boldogult elnökének kezdeményezésére a múlt év elején a Jogászegylet kebelében tudományos és gyakorlati szakkérfiakból bizottság alakult a német részvényjogi törvénytervezett megvitatására. A bizottság elé tűzött feladat: beható vizsgálat alá venni a német részvényjogi törvénytervezetet abból a szempontból, mennyiben hasznosítható az a magyar részvényjog fejlesztésénél. A bizottság egyes tagjaitól írásbeli véleményeket kért a törvénytervezetről s a tervezetet és a beérkezett véleményeket vitaüléseken tárgyalja. A múlt évben hét vitaülést tartott dr. Schuster Rudolfnak, a Szabadalmi Felsőbíróság ny. elnökének elnöklete alatt.

A vitákban élénk részt vettek: dr. Sichermann Bernát, dr. Kuncz Ödön, dr. Bátor Viktor, dr. Dávid István, dr. Doroghy Kálmán, dr. Gallia Béla, dr. Gold Simon, dr. Kohner Artur, dr. Lévy Béla, dr. Löw Tibor, dr. Nyulász János, dr. Oppler Emil, dr. Proszvimmer Béla, dr. Reitzer Béla, dr. Sándorfy Kamil, dr. Tury Sándor Kornél, dr. Vajda Ákos.

A bizottság állást foglalt az egész társasági jog egységes kodifikációja mellett és novellaris részvényjogi reformmal szemben. Az elhangzott vélemények szerint csak átfogó és egységes elvi alapokra épített reformnál érvényesíthető a kellő szakszerűség és a szükséges tárgyilagosság, — egyedül a *szerves* reform felel meg gazdasági életünk komoly érdekeinek és csupán ilyentől várható a részvénytársaságokba vetett bizalom helyreállítása.

A bizottság behatóan tárgyalta a részvénytársaság alapításának, különösen az apportalapításnak kérdését, — állást foglalt a mellékszolgáltatásra kötelező részvények megengedése mellett, — alaposan megvitatta az alaptőke valóságos meglétének biztosítását és a saját részvények megszerzésének tilalmát, foglalkozott a közgyűlés szabályozásával.

A bizottságban elhangzott felszólalások szerint a magyar részvényjogi reformnál a német tervezet mintájára az igazgatótanácsra s az ügyvezető igazgatóságra kellene bízni a társaság vezetését.

Élénk megvitatásra került a részvényes kérdező jogának, illetőleg a felvilágosításadási kötelezettségnek kérdése, továbbá az üzleti jelentésnek, — a mérlegnek, — a közgyűlési határozatok semmisségének és megtámadhatóságának problémája.

A bizottság ülésein kialakult nézet szerint a kötelező revízió intézményének megvalósítása elől a magyar részvényjogi reform ki nem térhet.

A bizottság tárgyalásait hetenkénti vitaülésein tovább folytatja.

Az International Law Association magyar csoportjának és a Magyar Jogászegyletnek január hó 30-án tartott együttes ülésén dr. Szász István egyetemi magántanár előadást tartott az országgyűlés szerepéről a nemzetközi szerződések kötésénél.

Az előadó ismertetette a különböző államok tételes alkotmányjogi rendelkezéseit és a parlamenteknek a szerződéskötéssel kapcsolatos szerepével foglalkozó nemzetközi jogi és közjogi elméleteket. Ezután rátért a magyar alkotmány tételes rendelkezéseinek, az 1920. évi I. törvénycikk 13. §-ában foglalt elveknek analizálására és behatóan boncolta e szakasz nemzetközi jogi és belső közjogi jelentőségét. Kifejtette, hogy az államfő a szerződést az alkotmány rendelkezéseinek megsértésével kötötte meg. Ha a belső közjogi korlátozó rendelkezéseknek nemzetközi jogi jelentőségük volna, ez a nemzetközi szerződések megkötését gyakorlatilag lehetetlenné tenné, mert a szerződő államok a szerződéskötés előtt nem vizsgálhatják egymás alkotmányjogi szabályait.

Az említett 13. §. belső közjogi jelentőségének ismertetése során az előadó kifejtette, hogy az ebben a szakaszban foglalt alapelv, amelynek értelmében a törvényhozás tárgyaira vonatkozó szerződésekhez az országgyűlés hozzájárulása szükséges, csak a XIX. század végétől és a XX. század elejétől kezdve tekinthető törvényhozási gyakorlatunkban határozottan kialakult tételes jogszabálynak. Az előadó nem osztja a közjogi irodalomban uralkodó azt a felfogást, amely szerint az országgyűlés már 1848. előtt is a szerződés-kötés tényezőjének volt tekintendő oly értelemben, mintha alkotmányunk már 1848. előtt is megkívánta volna a törvényhozás tárgyaira vonatkozó szerződéseknel az országgyűlés jóváhagyását és a törvénybeiktatást. Ennek ellenmond törvényhozási gyakorlatunk és az a körülmény, hogy 1848. előtt alig egy-két szerződést cikkelyeztek be.

A kiegészítés utáni törvényhozási gyakorlat ismertetése után az előadó kifejtette, hogy a mai közjogi alapelveink értelmében a kormánynak a törvényhozás tárgyára vonatkozó nemzetközi szerződéseket a megerősítés *előtt* kell beterjesztenie az országgyűlésnek hozzájárulás céljából. Habár ez a törvény szö-